

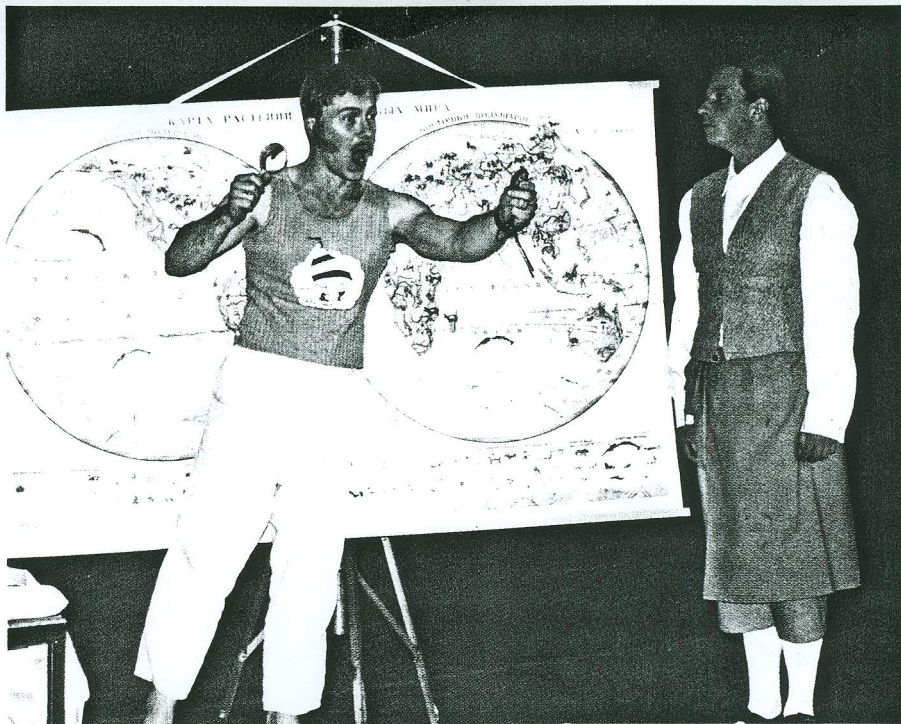
juhatuseks esitatud Schuberti Viies sümfonia. Võib sada protsenti nõustuda peadirigendiga, kui ta imetleb orkestri kõla erinevust võrreldes hooaja alguse omaga. Kui Aleksejev toonitab keelpilide erilist kõlasoojust ning seostab seda just Brahmsi mängimisega, siis Schubertis võis nautida lausa ennekuulmatut briljantsust viiulirühmalt (bravo!). Kõik asjatundjad on üksmeelsed põhitões, et sümfoniaorkestri areng tippu toimub Viini klassikute baasil. Vähem on neid, kes on järjekindlalt nõus sellega tegelema. Veel vähem neid dirigente, kes ühe hooaja vältel märgatavaid tulemusi saavutavad. See nõuab rahu ja tasakaalukust, professionaalset stressitaluvust (mehisust), head kontakti oma instrumendiga (sada isiksust!) ning selget, realistlikku perspektiivitunnet. Hea on teada, et maestro Aleksejev on häälestunud ERSOga töötama suure nõudlikkusega ja planeerinud oma tegevust pikalt ette mõeldes. Võib-olla pealkirjaks laenatud Brahmsi mõte sobib ka ERSOle tema edasise arengu suuniseks.

„Muusika“

“Abieluvelksel”

**Eesti Muusikaakadeemia
Ooperistuudio diplomietendus 28. mail
Rahvusooperis Estonia
MARIA RAUDE**

Tänavune kevad on EMA Ooperistuudio diplomandidele olnud võimaluste aeg. Juba mitu aastakümnet pole tulevastele ooperilauljatele antud võimalust sooritada riigieksam Estonia legendaarsetel lavalaudadel koos sümfoniaorkestriga. Sageli on piirdutud ainult üksikute stseenide esitamisega, saatjaks vaid klaver. Sel aastal toodi publiku ette aga kaks täispikka ooperit – märtsi algul etendus Vanemuises Gaetano Donizetti “Armujook” ning mai lõpul Estonias Gioacchino Rossini “Abieluvelksel”. Viimati nimetatud ühevaatuselise koomilise fars'i kirjutas helilooja 18-aastaselt ning kuigi teos pole muusikalises mõttes eriline šedööver, annab ta osatäitjatele (kuuele solistile) siiski mitmeid erinevaid ülesandeid, ja mis peamine – võimaluse ennast näidata nii mängulisest

Raha- ja auahne Tobias Mill (Igor Tsenkman) maast ja ilmast vaimustumas.

Edoardo (Alexander Deisling) ja Fanny (Liivi Tammel) sunnivad surma ähvardusel mr Slooki (Olari Viikholm) abieluvelkslit tühistama.

FOTOD MAREK VILBA

Viimane arusaamatus enne õnneliku lõppu:
Edoardo (Alexander Deisling), Norton (Arvo Kukka),
Mill (Igor Tsenkman), Fanny (Liivi Tammel) ja Clarina
(Airike Kolk).

kui ka vokaalsest küljest.

Lavastus (Taisto Noor) oli ladus, nooruslik, väga liikuv ja energiline, sisaldas palju huvitavaid ning vaimukaid leide, millele publik ka kohe reageeris. Kohati häiris aga liigne ülelavastatus ja iga hinna eest nalja tegemine, mistõttu jäi mulje, et mängu kõrvalt pühendati ehk liiga vähe aega ja tähelepanu vokaalile. Lavakujunduses (kunstnik Marge Martin) oli mindud kesket teed – ei midagi maitsetut, äärmuslikku ega ebakorrekset; võib-olla oleks soovinud veidi rohkem fantaasiat. Lavastuse põhjal jäi siiski küsitavaks teatri tagaseinal rippunud Michelangelo maali “Aadama loomine” seotus Rossini heliteosega.

Tõeliselt positiivselt üllatas aga EMA sümfooniaorkester Jüri Alperteni dirigeerimisel – tundus, et oma mängutasemelt ja paindlikkuselt solistide

saatmisel ei jäänud õppekollektiiv sugugi alla Rahvusoperi Estonia sümfooniaorkestrile, ehk oli tema esituses isegi rohkem musitseerimisrõõmu ja nooruslikku värskest kui riigipalka saavas professionaalses orkestris. Kuna itaalia koomilises ooperis peitub suur osa edasatavast informatsioonist retsitatiivides, siis tuleks kiita kontsertmeisterit Ene Rindesalu ja kõiki soliste, sest eestikeelne tekst oli arusaadav ning seetõttu ka sündmuste kulg ooperis hästi jälgitav. Kauni lavakujuna köitis Liivi Tammel (Fanny) ning meeldejäävaks suitsid ennast mängida ka Airike Kolk (Clarina) ning Arvo Kukka (Norton). Saalis tekitas aga tohutut elevust Alexander Deisling (Edoardo Milford), kes oli nagu vene muinasjutust välja astunud häärmu Ivan Duratšok ning oma osatäitmisel tõesti sümpaatne ja naljakas. Öhtu sära-

vaimad tähed ei olnud paraku aga mitte diplomandid, vaid hoopis algkursuste tudengid Igor Tsenkman (Tobias Mill) ja Olari Viikholm (Slook). Nende pingevaiba olek, näitlejameisterlikkus ja lavaline liikumine tõendasid veel kord, kui võrd vajalik on noortele lavaliste kogemuste omandamine. Lauljaks võib küll õppida klassis, aga ooperilauljaks kujunemisel mängib otsustavat rolli eelkõige otsene lavapraktika, sest selle kaudu toimub areng.

Loodetavasti aitas see kevad taastada vahepeal soiku vajunud traditsiooni ja ka edaspidi õnnestub meil EMA diplomandide n-õ suurel laval näha. Omaette küsimus on aga see, mis neist lauljatest edasi saab. Oleks tore, kui noored anded leiaksid rohkem kasutust, sest ilma riskeerimata ja võimalust andmata ei ole mõtet ka tulemusi oodata.